

FÖRSVARSPOLITIK

En enda vecka kan vi hålla ut,
sa ÖB, om en fiende slår till,
och bara på en snävt begränsad ort,
som Gotland, Stockholm eller Skåne.
Sen måste vi få hjälp av någon annan.
Han menade: av EU eller Nato.
Men i offentligheten står vi fria
från bindningar till någon allians.
Låt gå för hjälpen, men den hjälper inte!
Vårt fosterland är inte bara skog
och berg och sjö och häst och vagn och cykel
och rodd- och segelbåtar, ladugårdar
med kor och grisar, höns – och sädesfält,
potatisland och vedspisar med torr
och huggen ved, och braskaminer, får
med ull att karda, spinna, sticka tröjor,
sockar, vantar av. Och var finns plogar,
harvar, såmaskiner som kan dras
av arbetshästar? Sånt kan vara bra
att ha, när strömmen går och ljuset slocknar,
när vattenpumpar stannar och bensinen
tar slut, när avloppsvatten svämmar över
och storstadshusen fylls av kiss och bajs.
Var finns försvaret då? Hur ser det ut?
Vårt fosterland är sårbart, byggt för fred.
Om kriget kommer bryter allting samman.
När ÖB, riksdagsmän och -kvinnor lever
i myten om ett militärt försvar,
kan folket knappast få en vettig kunskap
om hur ett ickevåldsförsvar ser ut
och hur det övas in av alla åldrar
i hägnet av en självförsörjningsgrad
som ger en chans till längre överlevnad
än några veckor. Hör besvärjelsen
som basuneras ut: ”Vi är dock nu
beroende av vår export till världen!
Då måste vi ju också importera!”
Den visheten bedras av korttänkheden.
En industrination med datastyrda
processer är en självmordskandidat
i vapenrock. Bestäm er! Tror ni på
er hotbild? Sätt igång att rusta om!

OLA FRIHOLT